

Het was zondagmorgen 7 november nog maar net een maand geleden in deze kerk. We hadden de zondag gevierd, de dagliturgie van de heilige Willibrord, een tijdgenoot en een collega van onze patroonheilige Lambertus van Maastricht.

We hadden gebeden en gezongen. Ik mocht voorgaan deze zondag.

De dienst werd afgerond met wat mededelingen en plotseling stond Piet op en met zijn heldere stem en met twinkeling in zijn ogen wees hij naar voren naar de muur hier achter me.

Hij wees op die twee houten reliëfs en hij vertelde dat ze twee gebeurtenissen uitbeelden uit het leven van de heilige Willibrord, de heilige van die dag en hij zei erbij dat hij die twee afbeeldingen samen met Antoon bij een pastoor van de brandstapel had gered. Ze stelden de priesterwijding en de bisschopswijding van Willibrord voor, die sindsdien ons priesterkoor sieren.

Die morgen was het de laatste keer dat wij die aanwezig waren in deze kerk zijn heldere stem mochten horen. We voelden allemaal dat dit moment bijzonder was en we koesteren het. Een week later was hij voor het laatst in deze kerk, maar toen wist hij zelf al dat het de laatste keer zou zijn: 'ik kan het niet meer opbrengen', ze hij.

Zijn stem klonk vaak in deze ruimte. Piet had een prachtige stem.

Vijftien jaar lang was hij onze pastoor of eigenlijk onze pastor, onze herder. Vijftien jaar lang klonk zijn stem in onze kerk. Hij ging voor in gebed en overweging. Hij stond tussen onze zangers van het gelegenheidskoor en hij zong Gods lof op hoogtijdagen.

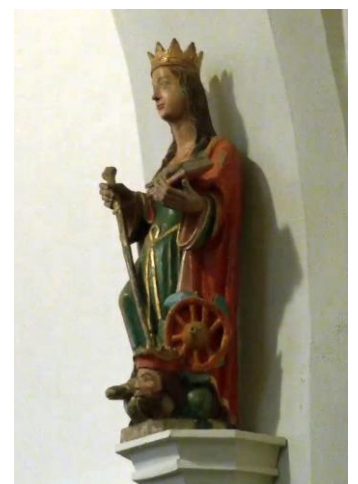
Soms wilde die stem ook zwijgen zoals toen, op Kerstmis 2011.

Hij schaamde zich diep voor het leed dat de kerk zoveel onschuldigen had aangedaan. Hij werd als door stomheid geslagen en hij was zichtbaar aangedaan.

Die prachtige stem klonk ook wanneer niemand het hoorde. Iedere morgen stak hij bij Maria een kaarsje aan voor iemand aan wie hij die dag heel speciaal wilde denken en dan zong hij dat ontroerend mooie lied dat wij straks aan het eind van deze viering nog zullen horen:

Gij hebt, o God, dit broze bestaan gewild – het klein danklied!

Dit gebouw, deze kerk, deze gemeenschap was zijn gebouw, zijn kerk, zijn gemeenschap. Van iedere steen, van iedere spijker kende hij het verhaal. Het beeld van de heilige Catharina achterin de kerk was van zijn vader. De heilige Catharina – de kerk in Eindhoven, waarin hij gedoopt was, z'n communie deed en z'n eerste mis las.

De Goede herder met het verloren schaap op z'n schouders bij de ingang van onze kerk en diezelfde afbeelding aan het begin van de catacomben van Callixtus in Rome, waarin Piet ons voorging in een bijzondere eucharistieviering toen we in 2009 daar met veel parochianen de heilige stad bezochten.

Samen met Antoon en veel vrijwilligers bouwde hij bijna letterlijk aan Gods kerk op aarde, aan Gods kerk in Linden. Hij legde de lat hoog en hij trok het hele dorp mee. Het is te hopen dat Onze Lieve Heer daarboven z'n spulletjes goed voor elkaar heeft, anders weet Piet de heilige Jozef en z'n werkploeg wel te vinden voor weer een klusje.

Maar meer nog dan het gebouw staan zijn 'woorden van geloven' in ons geheugen gegrift. Een priester, een augustijn, die Gods boodschap verkondigde onder de mensen en hen zegende, want daarvoor ben ik priester geworden, zo vertrouwde hij mij toe, nadat hij weer eens aan een sterfbed had gestaan.

Hij zegende zieken en stervenden
Hij zegende de liefde van twee mensen
En hij doopte tot nieuw leven

En hij deed dat niet omdat hij het zelf allemaal zo zeker en vast wist, want

- hij riep ons op om altijd God te zoeken
- daarbij te luisteren naar Jezus Christus
- maar ook om zelf te blijven denken

En nu, bij zijn afscheid, komt hij weer met een verrassing:

Deze plaquette van de Emmaüsgangers, gemaakt door een medebroeder.

U weet wel die twee wandelaars die verloren liepen en in opperste verwarring naar het goddeloze Emmaüs liepen om daar de nacht door te brengen. Jezus liep met hen mee en hij brak het brood met hen en hun ogen gingen open.

Piet maakte van onze Lambertuskerk zo'n herberg waar iedereen welkom is en iedereen gezien wordt.

Wij zijn in ons leven van die zoekende wandelaars van Emmaüs.

We vinden hier het brood om te breken en te delen, voedsel voor onderweg.

Piet, jouw stem mag dan niet meer klinken in deze ruimte, maar jouw woorden blijven in ons hart!

Het hemelse koor heeft er een prachtige bas bij!

Ook in onze geloofsgemeenschap is het gebruikelijk om hen die ons voor zijn gegaan te blijven gedenken: want dood ben je pas, als je bent vergeten!

Antoon heeft het gedachteniskruisje met daarop de naam 'Piet Vermeeren' opgehangen aan de muur bij het Maria-altaar, daar ligt het gedenkboek, daar branden lichten en dicht daarbij zat Piet iedere morgen en zong over het broze bestaan.

Herman van Rhee
